

sagde, at hvad der ikke er private Veie, det er offentlige; men jeg troer dog, at disse Veie, skjøndt det ikke kan siges, at vedkommende Fordeiere have udelukkende Ret til at bruge dem, dog derfor ikke ere offentlige Veie, og de ville efter min Formening heller ikke blive tagne under Forbedring som offentlige Veie. Derfor skulde jeg meget ønske, at denne Lov maatte blive tagen under nærmere Overveelse, saa at den kom til at indeholde saadanne Udtryk, hvorefter de Veie, som Loven tilfigter at forbedre, virkelig komme ind under den.

Indenrigsministeren: Dersom en Veie af den Slags, som den ærede sidste Tale omtalte, ikke kan ansees som privat, det vil sige, at de private Fordeiere, der benytte den som Markvei, ikke kunne udelukke Andre fra at bruge den, saa kan den ikke komme ind under denne Lov; thi den handler kun om saadanne private Veie, hvortil flere ere udelukkende berettigede. Iøvrigt troer jeg, at man forgjæves vil gjøre Forsøg paa at indsætte andre Bestemmelser i Loven, uden at det bliver aldeles uklart, hvad den kommer til at angaae. Jeg troer ikke, at det vil lykkes; men man kan jo forsøge det.

F. Drejer: Da det jo tør antages, efter hvad der er bebudet, at Sagen vil gaae til et Udvalg, skal jeg ikke opholde mig længe ved Sagen paa dette Stadium. Jeg skal kun tilføje mig to Bemærkninger med Hensyn til, hvad der er htrret af den ærede Indenrigsminister. Naar han saaledes har meent, at der ikke let kan tænkes et saadant Tilfælde, hvor Fleertallet af Sogneforstanderstabernes Medlemmer vare interesserede i Spørgsmaalet om en saadan Veie, skal jeg blot sige, at der gives maastee ikke saa Tilfælde — jeg har et specielt Tilfælde for Die, som jeg personlig kjender —, hvor f. Ex. den største Deel af Sognets Grundeiere have Part i en Skov, og der saaledes let kunde blive Spørgsmaal om en Veie, der utvivlsomt, om ogsaa § 1 ikke bliver forandret, vilde komme ind under Lovens Bestemmelser. Saadanne Tilfælde, hvorefter jeg troer, der er flere, kunne indtræde, og saa er man i Forlegenhed.

Naar dernæst den ærede Indenrigsminister mener, at netop dette Ord „udelukkende“ er særdeles heldigt og giver Klarhed ved Afgjørelsen af disse. Sager, kan jeg paa ingen Maade fravige den Mening, som jeg tidligere har udtalt, at for mig stiller det sig lige paa den modsatte Maade. Jeg skal gjentagende minde om, at, saasnart en privat Veie, den have iøvrigt sa stærk Charakteren af privat Veie, som den vil benyttes af flere, vil der ikke være mange Tilfælde, hvor der ikke vil opstaa Spørgsmaal om Udtrykket „udelukkende“ passer paa den; thi i de allerfleste Tilfælde vil en saadan Veie, eller idetmindste en Deel af den, maastee i umindelige Tider have været frit befaret af Andre end af Grundeierne, der ere fremstillede som de egentlig Berettigede, og Spørgsmaalet om Retten for Andre end disse Grundeiere vil da i alle saadanne Tilfælde strax komme frem. Det troer jeg som oftest vil blive Tilfældet, hvor flere Grundeiere ere berettigede til Benyttelsen af en saadan Veie, og det Tilfælde, der er utvivlsomt, at kun een Grundeier har denne Berettigelse, gaaer jo ikke ind under Loven.

Da ellers Ingen ønskede at htrre sig, fattes Lovforslagets Dvergang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 38 St.

B. Christensen: Jeg skal tillade mig at foreslaae Nedsættelsen af et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Ved den derpaa foretagne Afstemning vedtoges dette Forslag eenstemmigt med 38 Stemmer.

Man gif derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen: Første Behandling af Forslag til Lov, indeholdende Tilfælg til Lov af 24de April 1860 om Afhændelsen af nogle Kirkers og offentlige Stiftelses, Seminariefondens og det Beneficerede Bøndergods. (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1673.)